

er jo noget uhørt, noget enestaaende, som vistnok intet Land kan opvise Magen til. Det har henvendt Verdens Øjne paa os i en sørgelig Grad. Det er en Skam og en Ydmygelse for os alle at vide, at vort Folk i Udlandet betragtes paa den Maade, som Tilfældet er.

Man maa her spørge: Hvem er det, der bærer Ansvar? Det er naturligvis i første Række Forbryderen selv. Men om ham behøver vi ikke her at tale. Han sidder bag Laas og Slaa og vil ganske sikkert faa den strengeste Straf, der efter Loven kan idømmes ham, saa meget mere som der ikke synes at være mindste Grad af formildende Omstændigheder. Der er noget forfærdelig oprørende i, at en Mand, der var en Stortyv, en Svindler og Bedrager, i mange Aar hjemfalden til Tugthuset, i 1901 kan trænge sig ind i Landets Regering og beklæde det Embede, der mere end noget andet kræver Hæderlighed og Retfærdighedsfølelse hos sin Indehaver. Naar han søgte Justitsministerpladsen, var det vel, fordi han der mente at være mest sikker, og at det var det bedste Fristed, hvorfra han kunde fortsætte sine Bedragerier uden at blive opdaget.

Man siger, at det var der jo ingen, der den Gang kunde vide; der var ingen, der den Gang nærrede Mistillid til Alberti. Ja, den højtærede fungerende Konseilspræsident havde dog en ringe Mistanke til ham den Gang. Han har jo selv i sit Manifest fortalt, at han henvendte sig personlig til Alberti og spurgte ham om hans økonomiske Stilling. Desværre lod Konseilspræsidenten sig berolige. Havde han den Gang nærmere undersøgt Forholdene, var det muligt, at Alberti aldrig var kommen ind i Ministeriet, saa at vort Folk vilde have været befriet for den Skam og Ydmygelse, det er at have haft ham sidende i 7 Aar som Landets Justitsminister. Men straks efter at Alberti var bleven Minister, hævdede der sig dog advarende Røster. Jeg skal saaledes nævne det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Nu siger den ærede Ordfører (Thomas Larsen), at det, som det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds fremførte, var noget løst, noget, man ikke kunde tage Hensyn til. Den ærede Ordfører maa ikke have hørt efter, hvad der den Gang fremkom fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds. Det var Ting, som havde meget paa sig. Blandt andet skal jeg nævne, at han her i Tinget sagde, at han fandt, det var uan-

stændigt, at en Mand, der stod i Spidsen for et af Landets største Pengeinstitutter, tillige kunde være Justitsminister; det bragte ham let i et saadant Afhængighedsforhold, at det ene kom til at gribe uheldigt ind i det andet. Som Formand for den sjællandske Bondestands Sparekasse havde han sin foresatte i Indenrigsministeren, men enhver maa dog indrømme, at det er i høj Grad uheldigt, at den ene Kollega saaledes skal føre Tilsyn med den anden. Jeg tror ikke, man kan nævne noget andet Land, hvor sligt vilde være blevet taalt. Altsaa blev der, næsten straks efter at Alberti havde tiltraadt sit Embede som Justitsminister, fremdraget det uanstændige i denne Sammenkobling af Ministerstillingen og private Forretninger, saa de Herrer kunne ikke sige, at de ikke ere blevne advarede. Og det var endnu saa meget mere forkasteligt, som ved Siden af Justitsministeren stod Landbrugsministeren, der var Bestyrelsesmedlem og vist ogsaa en Tid Næstformand i den samme Sparekasse. Nu se vi jo, at det var galt. Nu anerkende og indrømme vi alle, at havde Regeringen den Gang lyttet til de Ord, som bleve fremførte af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, vilde meget af det, der nu er sket, være usket, saa havde vi været forskaaede for al den Skam og Ydmygelse, som senere fulgte med Albertis Regimente. Dengang lød det ærede Medlems Tale som en Røst i Ørkenen. Det vilde man ikke høre efter, nej, det havde ikke noget paa sig. „Kom med Beviser“, raabte man, skønt der forelaa Ting, som syntes at burde have advaret de Herrer, saaledes at de allerede den Gang vare skredne ind og havde foretaget de Undersøgelser og Sikkerhedsforanstaltninger, som kunde have forebygget det, som nu senere er sket.

Men saa ere jo senere hen de samme eller andre Beskyldninger eller Anklager blevne fremsatte med stærk Vægt overfor den afgaaede Justitsminister. Ganske vist sagde man ogsaa dengang: Kom frem med Beviserne! Og der kom Beviser frem. Naar den ærede Ordfører før sagde, at det kun var løse Paastande, der bleve fremførte af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, saa er det ikke rigtigt. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds greb under Forhandlingerne her i Fjor den afgaaede Justitsminister i to aabenbare Usandheder, hvor Justitsministeren ligefrem stod og løj overfor Tinget. Det ene var med Hensyn til Biografteaterbevillingen, og det andet med Hensyn til